

NGƯỜI CHẾT TRỞ VỀ

Lục Ôn Hầu dẫn toán kỵ sĩ vượt đường đèo, đi sâu vào cánh rừng Phục Lâm. Bọn cận vệ quân hiểu mập mờ là đi vây bắt quân giặc, nhưng chẳng rõ bọn đó là ai ? Cánh rừng Phục Lâm càng vào sâu càng dày bịt, không nhắm phương hướng khó bề trở ra được. Họ Lục phân giận Đổ Kế, phân ghét Thất Điền Quái Khách, nên quên nghĩ chuyện lợi hại, cứ xua quân thẳng tiến. Bọn kỵ sĩ lo sợ nhìn nhau, rồi một tên liền cất tiếng thưa:

- Bẩm tướng quân ! Chúng ta đi về hướng nào bây giờ ?

Lục Ôn Hầu nói không cần suy nghĩ:

- Cứ thẳng vào rừng... tìm cho được nơi trú ẩn của bọn Hạnh Hoa Thôn...

- Cánh rừng này dày bịt, lại chạy dài đến chân núi Phục Sơn, đường truông vách rất nhiều, ta đi thế này sợ khó bắt bọn chúng. Không khéo lại bị phục binh.

Lục Ôn Hầu giật mình và chợt nhìn thấy mình bị Thất Điền Quái Tăng chơi xỏ. Lúc này, quá giận hăn, ông không hỏi rõ địa điểm trú quân của bọn Hạnh Hoa Thôn, bây giờ biết đâu mà tìm ? Không lẽ kéo quân đi lòng hết cánh rừng này ? Tuy nhiên, Lục Ôn Hầu cũng giữ bình tĩnh, không biểu lộ ra ngoài cho đám tùy tướng biết. Ông bảo chúng:

- Cứ thẳng đường, nhắm hướng mặt trời mọc sẽ tới...

Quân lính kỵ hùng hổ giục ngựa lướt đi, vì chúng đinh ninh Lục Ôn Hầu đã biết địa điểm trú quân của bọn Hạnh Hoa Thôn. May mắn làm sao, chúng đi một đôi đường thì đám tiên quân đã thấy xa xa trong khu rừng có khói bốc lên. Chúng trở lui phi báo cho Lục Ôn Hầu biết. Họ Lục hăng hái nói:

- Đúng là bọn chúng rồi, hãy bủa vây xung quanh bắt cả bọn đi...

Quân Hán đều xuống ngựa, miệng ngậm tăm, phân chia phương hướng rồi vọt đường tiến tới. Lục Ôn Hầu cũng xuống ngựa đi bọc hậu... Gần tới chỗ khói bay lên, họ lục hạ lệnh rút đoản đao cầm tay rồi bò sát đất, để tránh tai mắt quân canh của giặc. Quân Hán triều đều tinh nhuệ nên cùng lướt trong khu rừng nhẹ nhàng như những bóng ma. Chúng tiến tới đều đều và lần lần xiết chặt vòng vây... Lục Ôn Hầu leo lên một cành cây nhìn xuống thấy độ năm sáu tên đầu chít khăn lưng mang trường kiếm đứng quây quần bên bếp lửa trò chuyện. Lục Ôn hầu ngẫm nghĩ: “Đây chắc là quân canh của bọn chúng chứ lẽ nào chỉ có mấy tên ?”

Trong khi đó, toán kỵ sĩ của Lục Ôn Hầu cứ bò lướt tới. Đến địa điểm cần thiết, chúng dừng cả lại. Bọn người lạ mặt nào hay biết gì đâu, cứ ung dung bàn bạc chuyện riêng. Bọn đó không ai khác hơn là Thái Phong và các bạn, những tráng sĩ vừa rời bỏ nhóm Hạnh Hoa Thôn để được an toàn. Đến đây cũng gần Hạnh Hoa

Thôn, họ họp nhau bàn bạc trước khi chia tay... Thái Phong lớn tuổi hơn hết trong bọn, nên rất được mọi người nể trọng. Các tráng sĩ hỏi Thái Phong:

- Bây giờ anh định về đâu ?

- Ta sẽ trở về quê nhà, sống một cuộc đời bình thường như bao nhiêu người khác.

- Anh không định theo quân nhà Hán sao ?

- Giận Tần Ngọc mình nói vậy, chớ lòng nào ta phản bội Lê Hồng cô nương cho đành.

Ngay khi đó bọn cận vệ quân của Lục Ôn Hầu tràn tới, đứng vòng lên đao kiếm sáng ngời. Thái Phong thất kinh chụp lấy chuôi gươm. Nhưng đã trễ, bọn cận vệ quân đã ập vào bắt trói tất cả lại. Lục Ôn Hầu xuất hiện hằm hằm nhìn người này đến người khác:

- Á... Bọn phản loạn... Ta thật không ngờ chúng bây còn ẩn núp trong khu rừng này. Tên nào cầm đầu bọn bây ? Có phải lão hành khất Tiêu Hà chăng ?

Thái Phong kinh sợ nhìn các bạn. Chàng không dè quân Hán biết rành như vậy. Lục Ôn Hầu thấy Thái Phong có vẻ đứng đầu hơn cả liền lôi chàng ra hỏi:

- Thế nào ? Có phải Tiêu Hà lão hiệp là tay cầm đầu của bọn bây không ?

Thái Phong ngang ngạnh lắc đầu:

- Ta không rõ Tiêu Hà lão hiệp là ai cả ! Ta chỉ biết có ta thôi.

Lục Ôn Hầu đánh mạnh vào đầu Thái Phong một cái:

- Láo ! Bọn bây đúng là chỉ chờ khảo tra đánh đập mới chịu nói ! Ta biết rõ cả rồi, đừng gian giới vô ích ! Ta còn biết mới đây tên Anh Kiệt đã trở về Hạnh Hoa Thôn nữa ! Đừng tưởng bây qua mặt ta được mà lắm !

Thái Phong phì cười, nói:

- Lục Ôn Hầu ! Mi đừng ham nói chặn đầu ! Chẳng ai sợ đâu !

Lục Ôn Hầu cả giận thét quân cận vệ:

- Đè xuống đánh chết nó đi !

Quân cận vệ tuân lệnh chủ tướng mạnh ai nấy dấm đá. Chỉ một lúc Thái Phong gục xuống, mặt mày, mình mẩy tím bầm... Lục Ôn Hầu đưa tay ngăn lại thì Thái Phong đã ngất xỉu. Bọn tráng sĩ đi theo Thái Phong đều khiếp vía bay hồn, không ngờ bọn chúng tàn bạo đến thế ! Lục Ôn Hầu nhìn sắc mặt bọn chúng rồi hỏi:

- Bọn bây đã thấy gương tên này chưa ? Vậy phải khai cho thật ! Có phải bọn bây là người trong phái Hạnh Hoa Thôn chăng ?

Một vài tráng sĩ khiếp sợ quá gật đầu. Lục Ôn Hầu tỏ ý bằng lòng, nói:

- Đó... thế là biết khôn, ta sẽ ban thưởng cho. Bây giờ hãy nghe ta hỏi: «Tiêu Hà lão hiệp đâu rồi? Có phải nơi đây là sào huyệt của bọn bây chăng?»

Một tráng sĩ khôn khéo nói:

- Bẩm tướng quân đúng thế! Đây là nơi tụ họp của chúng tôi... Còn Tiêu Hà lão hiệp thì đi đâu không rõ?

Lục Ôn Hầu phóng mình tới đá mạnh vào đầu người vừa nói. Một tiếng bốp vang dội, tráng sĩ vừa nói rú lên một tiếng kinh hoàng ngã vật ra bể óc chết ngay. Ba người còn lại đều thối lui, mặt cắt không còn chút máu. Lục Ôn Hầu cười ghê rợn:

- Lại thêm một thằng dối trá! Nơi đây không một gian nhà mà hắn dám bảo là sào huyệt của Hạnh Hoa Thôn. Hắn định lừa cả ta nữa sao?

Bọn cận vệ quân liền ôm xác nạn nhân đem bỏ vào rừng. Lục Ôn Hầu chỉ theo cái thầy chàng thanh niên, bảo các tráng sĩ còn lại:

- Đã thấy rõ ý ta chưa? Bây giờ bọn bây hãy liệu mà trả lời: Sào huyệt của quân Hạnh Hoa Thôn ở nơi đâu?

Ba tráng sĩ nhìn nhau rồi đồng ý, đáp:

- Dạ... ở về phía Tây khu rừng này.

- À có thể chứ! Ta chỉ thử lòng các người thôi, chứ ta đã rõ đường đi nước bước lắm rồi. Còn Tiêu Hà lão hiệp và thằng bé Hồng Nhi?

Các tráng sĩ khiếp đảm nhìn nhau. Họ nhủ thầm: “Trời! Làm sao Lục Ôn Hầu biết rành như vậy được? Nhất định đã có kẻ phản bội trong môn phái rồi!”... Vì nghĩ thế nên họ thấy có giấu diếm cũng chỉ chết uổng mạng thôi. Lục Ôn Hầu thấy họ vẫn lặng thinh suy nghĩ liền dọa nạt:

- Được rồi! Bọn bây còn muốn che dấu thì chớ trách ta ác độc.

Ba tráng sĩ còn lại đều hốt hoảng, nói:

- Bẩm đại nhân... Chúng tôi không dám che dấu gì đâu!

- Vậy... hãy khai cho rõ. Tiêu Hà lão hiệp có phải là tên hành khất cùng thằng bé Hồng Nhi đem qua đến Giang Hồ quán đó chăng?

- Bẩm đại nhân! Đúng thế.

- A... Hiện giờ bọn chúng ở đâu?

- Bẩm đại nhân! Họ đang qui tụ ở trang trại về phía Tây khu rừng này.

Lục Ôn Hầu định truyền tướng sĩ kéo quân đi, nhưng sực nhớ điều gì, liền hỏi:

- Còn Anh Kiệt ? Vũ Anh Kiệt hiện ở đâu ?

- Dạ... Anh kiệt đâu còn nữa ! Anh ta đã chết lâu rồi trong trận chống giữ Hoàng Phố.

- Láo ! Bộ bây muốn chết nữa sao ? Ta biết rõ ràng đêm qua Anh Kiệt đã trở về đây ! Chính hắn đã tắt đèn trong quán Giang Hồ để giải cứu cho Tiêu Hà lão hiệp và Hồng Nhi mà.

- Không thể nào có chuyện đó được ! Ai đã mật báo cho đại nhân như vậy ? Thật là sai lầm... Đại nhân phải biết chính vì Anh Kiệt bỏ mình nơi trận địa mà chúng tôi mới rời bỏ hàng ngũ Hạnh Hoa Thôn như thế này đó.

Rồi sợ Lục Ôn Hầu không tin, một người kể lại cho hắn nghe tất cả những chuyện đã xảy ra lúc sáng nơi trang trại. Cũng chỉ vì không hy vọng Anh Kiệt trở về nữa, nên Tiêu Hà lão hiệp mới cho giải tán nghĩa quân. Lục Ôn Hầu nửa tin nửa ngờ vì không lẽ Thất Điền Quái Khách lại đổi gạt Đổ Kế và hắn sao ? Tuy nhiên, họ Lục cũng nói:

- Được rồi ! Ta tạm tin lời chúng bây ! Vậy dẫn đường cho ta phá trang trại của bọn Tiêu Hà lão hiệp trước đã.

Ngay trong khi đó Thái Phong đã hồi tỉnh và khi nghe lọt những lời sau cùng, chàng gượng dậy bảo ba bạn:

- Các em... Đừng làm thế ! Lệ Hồng cô nương đối xử với chúng ta rất tốt mà...

Lục Ôn Hầu quay phắt lại, đá mạnh vào người Thái Phong.

- Khôn khiếp !

Dù đã luyện nội công kỹ càng, Thái Phong cũng chẳng chịu nổi cú đá ghê khiếp đó. Chàng hét lên một tiếng lớn, ôm lấy ngực lăn tròn đi mấy vòng, máu tươi trào ra bên miệng... Bọn tráng sĩ còn lại khiếp sợ, không dám nhìn lên trước sự hung hăng của Lục Ôn Hầu. Họ Lục truyền vút xác Thái Phong trong rừng. Quân cận vệ liền vác Thái Phong liệng xuống một khe suối cạn, trong lúc Lục Ôn Hầu truyền quân sĩ lên đường. Ông bảo ba tráng sĩ còn lại:

- Bọn bây đi trước dẫn đường chớ có tìm cách trốn tránh, không sống được đâu.

Các tráng sĩ đều biết họ đã ra thân « cá chậu, chim lồng », có chống cự cũng vô ích nên riu ríu vâng lời. Cả ba đều hồi hận đã rời xa nghĩa quân. Họ đã không chống trả nổi quân cướp nước mà còn phải dẫn đường đưa chúng về sào huyệt. Lòng họ đau đớn vô cùng ! Lát nữa đây, chắc chắn trang trại của quân Hạnh Hoa Thôn không còn nữa, Tiêu Hà lão hiệp, Lệ Hồng, Hồng Nhi rồi sẽ ra sao ? Càng nghĩ họ càng thấy tủi nhục hơn lên. Có người nghĩ đến cách bỏ trốn, nhưng khi quay nhìn lại thì thấy quân cận vệ kẻ gươm đao sát bên mình họ. Chỉ bước mau

hơn một chút hay té tới té lui là đã vong mạng, đừng nói chi đến việc cố ý trốn tránh. Lục Ôn Hầu đi một đỗi xa, bỗng thét hỏi:

- Kia... Đã đến chưa vậy ?

Các tráng sĩ đều lắc đầu không đáp. Lục Ôn Hầu nói như hăm dọa:

- Bậy liệu hồn ! Đừng trở mặt đưa ta vào chỗ phục binh thì chính bọn bây phải đền mạng trước đó.

Bỗng đâu, mấy tên cận vệ đi đầu kêu to lên:

- Kia... Trang trại kia rồi...

Lục Ôn Hầu ra dấu dừng lại rồi bước tới quan sát. Hắn thấy nhiều gian trại cất bao quanh một cái hồ thì nhủ thầm: “Giỏi thay ! Bọn Hạnh Hoa Thôn rút sâu vào rừng thế này làm sao quân tuần tiêu của ta hay biết được. Nếu không có Thất Điền Quái Khách dò ra thì muôn đời quân ta chẳng đến đây.”

Nhưng Lục Ôn Hầu chưa dám xua quân xuống vì toàn thể trang trại đều vắng lặng như tờ. “Biết đâu quân Hạnh Hoa Thôn đã hay tin họ Lục tới đây nên bỏ trốn cả rồi ? Mà cũng có thể bọn chúng làm thế để nhử quân cận vệ vào sào huyệt rồi bủa vây khắp xung quanh !”

Lục Ôn Hầu nhìn qua địa điểm trú quân của Hạnh Hoa Thôn, rồi gọi ba tráng sĩ dẫn đường đến hỏi:

- Có bao nhiêu người trong trang trại này ?

- Bẩm đại nhân ! Độ trên hai mươi người.

- Tại sao bốn bề đều yên lặng hết vậy ?

- Bẩm đại nhân ! Chính chúng tôi cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Lục Ôn Hầu nghi ngờ nhìn ba người, rồi hạ lệnh:

- Bọn bây vào trang trại trước đi, xem động tĩnh thế nào ?

Các tráng sĩ lo sợ nhìn nhau. Họ đã mất tinh thần, rời bỏ trang trại ra đi giữa sự tức giận của Tần Ngọc, bây giờ trở lại nào khác chi tự mình đi tìm cái chết. Lục Ôn Hầu thấy họ lưỡng lự liền hỏi:

- Thế nào ? Bọn bây không dám vào ư ? Vì lẽ gì ? Hay chúng bay định âm mưu làm hại quân ta ?

- Bẩm đại nhân ! Không phải vậy đâu ! Chúng tôi đã rời bỏ nơi này, bây giờ trở lại thế nào họ cũng giết chết thôi. Phái Hạnh Hoa Thôn đâu còn tin chúng tôi nữa.

Lục Ôn Hầu nghiêm giọng nói:

- Việc đó ta không cần biết. Bây giờ ta truyền lệnh cho bây đến trang trại kia xem thử tình ra sao ? Muốn đi hay là chịu chết ?

Cả ba tráng sĩ nhìn nhau và càng thâm thía sự nhục nhã của mình. Chỉ vì sợ chết mà họ bị đưa đẩy từ chỗ một trang dũng sĩ oai hùng đến bước đường cùng của một tên phản bội hèn mạt. Nhưng trong giờ phút này, họ không còn có quyền lựa chọn nữa. Một kẻ «anh hùng» khi mất hết nhuệ khí lại còn nhát gan hơn một kẻ tầm thường. Lục Ôn Hầu rút kiếm ra khỏi vỏ, cất tiếng:

- Bọn bây định lẽ nào ?

Ba tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn quay nhìn trang trại cũ với vẻ âu lo. Trong tay họ bây giờ không còn một tác sát vì quân Hán đã tước đoạt cả rồi. Nhưng họ cũng phải đi về phía trang trại. Họ càng đến gần càng thấy lạ: bốn bề vắng lặng không tiếng động, không bóng người. Thật không rõ nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn đã đi đâu ? Ba tráng sĩ chạy tuôn vào mấy gian nhà thì thấy trống hoang. Tiêu Hà lão hiệp, Lê Hồng và các tráng sĩ đã dọn đi nơi khác tự bao giờ !

Cả ba bước ra sân làm hiệu cho Lục Ôn Hầu kéo quân tràn xuống rồi thừa rõ mọi việc. Lục Ôn Hầu quan sát chung quanh cất tiếng hỏi:

- Bọn bây rời khỏi trang trại từ bao giờ ?

- Dạ ! Lúc sáng này...

- Như vậy bọn chúng chưa đi xa.

Ông truyền quân cận vệ dò đường, tìm dấu chân mới của đoàn nghĩa sĩ Hạnh Hoa. Quân cận vệ toàn là quân thiện chiến nên liền tỏa đi tìm kiếm dấu vết. Một lát sau có một tên quân về báo là đã tìm thấy nhiều dấu chân ngựa. Lục Ôn Hầu liền hỏi:

- Dấu chân mới hay cũ ?

- Dạ mới rành rành. Chúng chạy về hướng Đông.

- À... chắc chúng đi về núi Phục Sơn. Hãy lên đường đuổi theo ngay...

Quân cận vệ vâng dạ, nhưng rồi đứng yên không nhúc nhích. Lục Ôn Hầu ngạc nhiên hỏi:

- Sao chưa chịu đi ? Chờ gì nữa ?

Một tên cận vệ liều lĩnh nói:

- Bẩm tướng công ! Chúng đi ngựa còn chúng tôi chạy chân không, làm sao đuổi theo kịp. Xin phép tướng công cho trở lại lấy ngựa ngoài bìa rừng.

Lục Ôn Hầu chợt nhớ ra, vội nói:

- Đúng rồi ! Hãy mau lên... Đừng chần chờ nữa.

Bọn cận vệ quân ùn ùn trở lại con đường đã đi qua để tìm nơi cột ngựa... Bọn chúng vừa đi khỏi thì trên ngọn cây gần đó, có tiếng cười khúc khích của một cậu bé.

- A ha... Phen này cho bọn bây chạy rã giò.

Một giọng nói điềm đạm cất lên:

- Thôi đi Hồng Nhi ! Đừng tự đùa... Hãy theo cho kịp cha mẹ, không bị đánh đòn bây giờ.

Đó là Hồng Nhi và Tần Ngọc chớ không ai khác. Hai người đi tìm hang núi trở về, thì được tin bọn Thái Phong bị quân binh Lục Ôn Hầu vây bắt. Toàn thể các tráng sĩ Hành Hoa Thân đều xông xáo, dù có mặt Anh Kiệt trong trại. Tần Ngọc vội thưa với Anh Kiệt:

- Đại huynh đưa các bạn đến hang núi trú ẩn. Em đã xem xét kỹ rồi, có thể dùng được lâu !

Anh Kiệt và Lê Hồng đều đồng ý đưa các tráng sĩ về núi Phục Sơn. Lý lẽ chính của sự ra đi như thế là vì quân ít thật khó bề đương đầu với bọn Lục Ôn Hầu.

Mọi người vừa rời trang trại thì Tần Ngọc cũng đi về phía bìa rừng để trông chừng quân cận vệ của Lục Ôn Hầu đến chưa ? Nhưng chàng mới đi vài bước, bỗng nghe một tiếng sột soạt trên ngọn cây gần đó... Tần Ngọc quay vụt lại, rút phăng thanh báu kiếm cầm tay. Có tiếng nói phía sau lưng chàng:

- Cháu đây mà ! Bộ chú tưởng ai sao ?

- Trời... Hồng Nhi ! Sao cháu không đi theo cha mẹ về núi Phục Sơn ?

- Cháu muốn ở lại với chú, giống với bọn Lục Ôn Hầu chơi.

- Không được ! Bộ cháu muốn chết sao ? Làn này nguy hiểm lắm !... Cháu hãy chạy theo Vũ huynh, không thì chú cũng bị quở trách cho coi.

Vũ Hồng Nhi xịu mặt:

- Chú xấu quá hà... Cho cháu chơi với mà. Lâu quá, cháu không có chộc phá quân cận vệ !

Tần Ngọc nghiêm sắc mặt, nói:

- Không phải chuyện đùa đâu ! Ở lại đây, chú đánh đòn đó.

Vũ Hồng Nhi ngồi phịch xuống đất không nói gì hết. Tần Ngọc kêu lên:

- Kìa Hồng Nhi... Chưa đi, còn ngồi làm gì đó ?

Hồng Nhi nằm vạ:

- Cháu không đi đâu hết. Mà cháu cũng không theo chú nữa ! Chú có đi đâu thì đi. Kệ cháu...

Tần Ngọc lo sợ quân Hán triều gần tới, nên dịu giọng nói:

- Hồng Nhi... Đừng làm liều như vậy mất mạng đó con. Cháu có biết quân cận vệ của Lục Ôn Hầu sắp đến đây không ?

- Biết chớ... Nhưng chú không cho đi theo thì cháu nằm đây chờ chết...

- Cháu quá quắt lắm ! Lần này về chú méc Vũ huynh cho xem. Thôi đứng dậy đi, đừng nằm vạ nữa.

Hồng Nhi mừng rỡ nhảy lên bá cổ Tần Ngọc:

- Chú cho đi thiệt hả chú ?

Hồng Nhi dám nằm vạ với Tần Ngọc vì nó đoán hiểu được tình thương của Tần Ngọc đối với nó. Chẳng phải riêng mình chàng ! Toàn thể các tráng sĩ cũng đều yêu thương Hồng Nhi y như vậy ! Lần này, tuy phật ý, nhưng Tần Ngọc cũng đành lòng dặt Hồng Nhi theo. Hai chú cháu ra gần tới bìa rừng thì gặp bọn Lục Ôn Hầu đang xuống ngựa tràn vào rừng. Tần Ngọc mới bảo Hồng Nhi:

- Cháu nép mình lên ngọn cây, đừng làm động mà hỏng việc.

Hồng Nhi riu riu vâng lời và đến lúc bọn Lục Ôn Hầu kéo đi xa, cậu mới hỏi Tần Ngọc:

- Chú ơi ! Sao chúng bỏ ngựa ngoài bìa rừng hết vậy ?

- Chúng muốn đi âm thầm để bắt bọn ta cho dễ dàng đó. Chắc chắn có kẻ mật báo sào huyệt bọn ta ở đây.

Tần Ngọc nghĩ thế, rồi nghiêng răng làm bằm:

- Chắc Thái Phong chớ không ai khác. Thật là hèn hạ. Vừa rời khỏi trang trại đã trở mặt theo quân Hán triều.

Lần này, nếu gặp Thái Phong, họ Tần quyết một còn một mất với hắn. Ngay trong khi đó, Vũ Hồng Nhi nói:

- Chú ơi... Theo ý cháu, ta nên tháo yên cương rồi thả bầy ngựa về rừng. Quân Tàu có trở lại sẽ uất lên mà chết.

- Đúng rồi ! Chúng ta nên thi hành ngay đi.

Liền đó, họ Tần và Vũ Hồng Nhi liền xuống đất, mở yên cương đuổi hàng trăm chiến mã vào rừng sâu, để mặc tình cho chúng chạy tán loạn. Hồng Nhi thích ý cười vang. Tần Ngọc phải rầy cậu mấy lần.

Xong xuôi, cả hai chú cháu mới theo dò bọn Lục Ôn Hầu và đã chứng kiến cuộc vây bắt Thái Phong và các tráng sĩ. Trong khi đó, bọn Lục Ôn Hầu vây bắt Thái Phong và các tráng sĩ rồi tìm đường đến trang trại của Tiêu Hà lão hiệp. Nhưng khi vào trại không bắt được một ai cả, chúng mới tìm dấu chân ngựa và quyết lòng đuổi theo đến chân núi Phục Sơn. Bọn cận vệ quân nhớ đến bầy ngựa liền trở ra bìa rừng, nhưng đến nơi chỉ thấy rừng cây hiu hắt, hằng trăm tuần mã đã mất dạng tự bao giờ. Chúng bỡ ngỡ nhìn nhau rồi báo tin cho Lục Ôn Hầu được biết. Họ Lục gầm thét vang trời vì thấy mình lầm mưu quân giặc. Song cuối cùng hấn cũng đành kéo quân trở về dinh trại, chớ không thể đuổi theo các tráng sĩ Hành Hoa Thôn bằng chân không được. Tuy vậy, Lục Ôn Hầu cũng thề quyết kéo đại binh Hán Triều ở quận Châu Diên vào tận chân núi Phục Sơn để tiêu diệt bọn phản nghịch. Và ngày đó sẽ không xa...

Thái Phong đã ngất lịm đi không biết bao nhiêu lâu, chừng tỉnh lại bốn bề tối đen như mực, hơi đá bốc ra lạnh buốt thấu xương. Chàng cảm thấy đau nhức khắp toàn thân, tay chân gàn như tê liệt. Thái Phong cố định thần nhớ lại mọi việc đã xảy ra. Đúng rồi, chàng đã bị tên Lục Ôn Hầu hành hạ, đá vào ngực đến ngất xỉu. Chắc là hấn tưởng lầm chàng đã chết nên bỏ thầy thế này. Chàng cố mở to mắt nhìn quanh và vụt thấy nền trời cao thăm thẳm, sao thưa le lói xa vời. Thái Phong đoán chừng nơi mình nằm là một cái hố sâu dưới triền núi. Lúc bình thường chàng lên khỏi hốc đá dễ dàng. Chớ bây giờ, thân thể mềm nhũn đầy thương tích, dờ cánh tay cũng không nổi, làm sao thoát khỏi nơi này. Thái Phong đã thấy không còn hy vọng gì nữa, «chắc là phải chết thôi!..» Chàng nhớ đến Lệ Hồng, đến Tiêu Hà lão hiệp và các tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn. “Giờ đây, không biết họ sống chết lẽ nào ? Chắc quân cận vệ đã thiêu hủy cả trang trại nơi mà chàng góp nhiều công xây dựng và đã sống qua bao năm trời.” Thái Phong càng nghĩ càng thấy chua xót hơn lên. Phải chi chàng đừng bỏ đi, để rồi có phải chết chung với các bạn cũng còn danh dự hơn ? Để chi, giờ này nằm chết mòn mỏi trong hốc đá mà còn mang tiếng phản bội ! Các tráng sĩ theo chàng chắc không đủ can đảm chống lại Lục Ôn Hầu và nếu họ dẫn quân Tàu về trang trại thì chàng sẽ ô nhục đến muôn đời. Thái Phong gục đầu sang bên, nước mắt tuôn tràn ra khóe. Chàng vừa thấy xót xa, vừa thấy tủi nhục trong lòng. Bỗng từ nơi nào, có tiếng vó câu vọng lại. Tiếng lạc ngựa mỗi lúc một gần hơn. Thái Phong tràn trề hy vọng: “Ai đi trên đường khuya vào giờ này ? Quân Hán triều hay người của Hạnh Hoa Thôn ?” Thái Phong nghĩ rất nhanh: “Dù ai đi nữa, cũng phải lên tiếng để họ đem mình lên, chớ không lẽ nằm đây chịu chết sao ?” Chàng nghĩ thế nên cất tiếng gọi vang:

- Ai đó?... Cứu tôi với...

Tiếng vó câu đang dồn dập bỗng dừng lại rồi có giọng trong trẻo cất lên:

- Ai thế ?

- Dạ tôi đang bị nạn nằm dưới hố đây...

Chàng mừng khắp khởi khi nghe nàng cất tiếng. Chắc không phải quan quân nhà Hán. Nàng đã xuống đến bên chàng và cất tiếng hỏi:

- Ai đó ? Vì sao mà thọ nạn ?

- Tôi là Thái Phong, người của phái Hạnh Hoa...

- Phái Hạnh Hoa !

- Nhờ ân nhân cứu giùm, quân binh của Lục Ôn Hầu vừa kéo qua đây...

Nữ lang nhẹ nhàng buông mình xuống hố rồi hỏi:

- Tráng sĩ đủ sức leo lên không ?

- Tôi bị trọng thương không còn cử động được nữa, xin ân nhân liệu cứu giùm.

Trong bóng tối dày đặc, Thái Phong không nhìn được mặt nữ lang nhưng có cảm giác là nàng đang chạm vào da thịt mình. Một lúc, nữ lang cất tiếng:

- Tráng sĩ nằm yên, ráng chịu đau để tôi đưa lên khỏi hố trước đã.

Thái Phong giật mình khi thấy nàng ôm xúc chàng lên, rồi đưa lên khỏi miệng hố. Thái Phong cảm thấy đau nhức khắp toàn thân, nhưng chàng cố bặm môi chịu đựng. Bầu trời có phần sáng tỏ hơn lúc ở dưới lên nên chàng trông thấy rõ mặt nữ lang. Đó là một nữ hiệp đầu chít khăn võ sinh, lưng đeo trường kiếm, gương mặt đẹp, mũi thẳng, đôi mắt sáng long lanh, nhìn như thu hút tâm hồn kẻ đối diện... Nữ lang khẽ hỏi Thái Phong:

- Tráng sĩ thấy trong mình thế nào ?

- Dạ... đau nhức khắp toàn thân ! Chắc là tôi không sống được nữa...

Nữ lang đánh đá lửa đốt bụi nhùi xem qua các vết thương của Thái Phong, trong lúc chàng tráng sĩ chịu đau không nổi ngất lịm đi. Nữ lang vội lấy trong mình ra mấy viên thuốc, bóp cho nát rồi cạy miệng Thái Phong rắc vào, còn bao nhiêu rắc lên những chỗ bị thương. Một lúc sau, Thái Phong cựa mình, rên ư hử rồi dần tỉnh lại hẳn. Lần này xem chàng có vẻ tỉnh táo hơn. Chàng ngược thấy Nữ lang đang chăm chú nhìn, thì gượng dậy:

- Thưa ân nhân... Biết đến bao giờ, tôi mới trả được ơn này.

- Có gì đâu mà tráng sĩ phải nhiều lời như thế. trên bước đường giang hồ, thiên hạ giúp nhau là thường. Huống chi chúng ta lại còn cái tình đồng... môn phái.

Thái phong sững sốt nhìn Nữ lang không thốt nên lời ! “Tình đồng môn phái ? Nếu vậy Nữ lang cũng là người trong phái Hạnh Hoa Thôn ư ? Như vậy nàng là ai ?” Nữ lang chững như đoán hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng Thái Phong nên tiếp lời:

- Có phải vừa rồi tráng sĩ nhận mình là người của phái Hạnh Hoa Thôn chăng ?

- Thưa ân nhân ! Đúng thế ! Kẻ hèn này tên gọi là Thái Phong, đã theo phái Hạnh Hoa Thôn từ khi quân Hán tràn sang đất nước...

- Nghĩa là mới trong vòng năm năm nay ? Thế tráng sĩ không thể nào biết ta được ! Ta đã rời xa môn phái sau ngày họp quân với Lữ Quốc Công «phế Ai Vương lập Kiến Đức» và giết chết Cù Thái Hậu...

- Vậy ân nhân đây là... ?

Nữ lang chững như còn muốn giấu tên, vội hỏi Thái Phong:

- Nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn đâu cả rồi ? Sao chỉ có mỗi một mình tráng sĩ ở đây và bị trọng thương như vậy ?

Thái Phong áp úng không biết phải trả lời như thế nào ? “Nói rõ sự thực ư ? Đố khỏi bị nữ lang khinh miệt ! Thà là nói trớ sang chuyện khác còn đỡ mất mặt hơn.” Thái Phong nghĩ thế nên khẽ đáp:

- Thưa ân nhân... Tất cả hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn đều ở trang trại. Tôi cùng vài người nữa đi canh gác, bất ngờ gặp quân Hán triều do Lục Ôn Hầu cầm đầu tấn công thành linh. Tôi bị trọng thương còn các bạn không biết sống chết lẽ nào ?

- Nếu vậy quân Hán đã kéo ngang qua đây rồi ! Liệu trang trại có còn nguyên vẹn không ?

Thái Phong gật đầu nhìn xuống không nói thêm nữa. “Làm sao biết được trang trại có còn chăng ? Rất có thể bọn tráng sĩ đi theo chàng đã đưa đường dẫn lối cho Lục Ôn Hầu phá sào huyệt rồi cũng nên.” Thấy Thái Phong cúi đầu không nói, nữ lang thở dài:

- Nếu vậy chắc phái võ Hạnh Hoa Thôn đang lâm nguy ! Còn Lê Hồng, Tiêu Hà lão hiệp có thoát được chăng ?

- Bẩm ân nhân ! Bệnh tình của tôi đã đỡ nhiều rồi, xin ân nhân để tôi nằm đây không hề gì đâu.

- Có phải Thái huynh muốn ta đến trang trại để dò xem tình thế chăng ? Nhưng ta có biết trang trại nằm về hướng nào đâu ?

- Ân nhân đi về phía Tây khu rừng này sẽ tới.

Nữ lang ái ngại nhìn Thái Phong:

- Nhưng bỏ tráng sĩ ở đây một mình ta lo ngại lắm...

- Không hề gì đâu ! Xin ân nhân chớ quá bận tâm. Hãy thận trọng vì chắc quan quân nhà Hán còn lẫn quất đâu đây...

- Chần chờ mãi vô ích ! Để ta đến đó thám dò tình hình rồi sẽ trở lại ngay. Tráng sĩ ráng nằm yên nghỉ, đừng động đậy, quân giặc biết được thì nguy lắm đó.

Nàng vừa toan nhắm hướng Tây trực chỉ, thì nghe tiếng Thái Phong:

- Ân nhân... Khoan đã...

Nữ lang quay lại, hỏi:

- Tráng sĩ còn muốn nói gì ?

- Xin ân nhân cho biết quý danh, để sau này...

- Tráng sĩ đừng bận tâm. Tôi còn trở lại mà... Vả lại, người trong phái Hạnh Hoa ít khi cho biết tên mình nếu chưa cần đến. Tráng sĩ đã quên lời dặn dò của các bậc lão hiệp ư ?

Nàng dứt lời, phóng mình nhảy vọt đi. Chỉ một lúc sau, Nữ lang đã đến gần trang trại của phái Hạnh Hoa. Bốn bề vắng lặng không một bóng người, tất cả đều như trong cảnh chết ! Nữ lang nhủ thầm: “Lạ thật ! Thế là nghĩa lý gì ? Nếu quân Hán triều đã kéo đến đây, tại sao trang trại còn nguyên vẹn thế kia... Bọn chúng là quân hiếu sát, không chém giết thì cũng đốt phá tan hoang. Hay là bọn chúng tìm không ra trang trại này ? Cũng có thể như thế lắm ! Nhưng còn Tiêu Hà lão hiệp, Lê Hồng và các tráng sĩ trong môn phái ? Họ đi đâu cả rồi ?” Nữ lang còn đang phân vân, bỗng đâu có tiếng người cất lên:

- Nàng là ai ?

Nữ lang giật mình quay lại thấy một tráng sĩ mặt mũi phương phi đang chống kiếm nhìn mình. Nữ lang không đoán được kẻ đối diện với mình ở vào môn phái nào: Hạnh Hoa Thôn hay là người của Lục Ôn Hầu ? Nàng khẽ cất tiếng:

- Ta là kẻ giang hồ, vừa đến đây, thấy trang trại đẹp nên nhìn như thế thôi.

Chàng tráng sĩ không đáp lời Nữ lang. Tráng sĩ buông một câu hò:

- Đúng là quân do thám của Lục Ôn Hầu...

Nữ lang lui lại quắc mắt nhìn thấy tráng sĩ dang vung tay đao, đang hùng hổ sấn vào. Nàng đoán thật nhanh: “Đây nhất định là quân Hạnh Hoa Thôn rồi.”

Hai người này là Tần Ngọc và Hồng Nhi chứ không ai khác. Hai chú cháu định trở về hang đá trong núi Phục Sơn, nhưng sợ Lục Ôn Hầu để quân do thám dò xét trang trại nên quay trở lại bất ngờ mà gặp Nữ lang. Tần Ngọc nghe giọng nói xác xược của nàng cũng không mấy thích. Chàng cười gằn nói:

- Nếu nàng thật là kẻ giang hồ thì đến đây không nhằm lúc... Bắt buộc ta phải giữ nàng ở lại chờ tìm hiểu cho rõ ràng hơn.

Nữ lang đã định tự giới thiệu cho Tần Ngọc biết mình là ai, nhưng nghe chàng nói thế thì mỉm cười nhủ thầm: “Mấy chàng thanh niên này hăng hái thật ! Để ta thử tài với họ một lần xem sao ?” Nàng khoanh tay trước ngực:

- Được rồi... nếu tráng sĩ muốn giữ ta ở lại cũng được nữa. Nhưng liệu có bắt được ta chăng ?

Tần Ngọc nhìn Nữ lang khinh thường đáp:

- Ta khuyên nàng nên biết điều là hơn, vì đây là trang trại của môn phái Hạnh Hoa Thôn ! Chắc nàng có nghe danh môn phái đó ở trong chốn giang hồ chứ ?

Nữ lang phì cười, khiêu khích:

- Có nghĩa gì môn phái Hạnh Hoa Thôn mà mang ra nạt nộ ta. Chẳng những nghe tiếng mà ta còn biết tất cả những lão hiệp «già nua» cầm đầu môn phái như Liêu Cốc Đạo Nhân Tiêu Hà lão hiệp. Họ đều quá đạo, chờ ngày xuống huyết...

Tần Ngọc giận xanh mặt, rút kiếm ra khỏi vỏ:

- À... con tiện tì này lão thật!

Hồng Nhi nhanh như chớp vung kiếm chém vút vào đầu nữ lang. Nàng cúi đầu xuống, rồi thét bảo Hồng Nhi:

- Bé con! Đừng quá hung hăng mà mất mạng. Hạnh Hoa Thôn bộ hết người sao chọn lũ oắt con này ?

Hồng Nhi chém hụt giận lắm, nhưng chưa dám tấn công tiếp theo. Cậu cất tiếng để lòe Nữ lang:

- Mi không sống được đâu! Đừng lớn lối chê bai mấy ông của ta mà mất mạng đó... Cha mẹ ta sẽ giết chết mi...

Nữ lang nhìn Hồng Nhi không hiểu được cậu là con của ai. Nàng hỏi:

- Cha mẹ cậu là ai mà ghê gớm vậy ? Ta thách cả đó.

Tần Ngọc thét lên:

- Hãy im đi... liệu mà giữ mình.

Chàng vung kiếm chém bổ vào đầu Nữ lang. Thiếu nữ không đỡ chỉ né tránh sang bên rồi nói:

- Nhà ngươi kém tài quá, chẳng làm nên trò trống gì đâu. Thảo nào phái Hạnh Hoa Thôn không bị tiêu diệt hầu hết trong trận đánh với quân Hán triều làm sao được! ... Hãy xem đây.

Nàng vừa dứt lời, đã ở sát bên mình Tần Ngọc. Chàng thanh niên chưa kịp trở tay, đã bị nàng đánh vào chỗ nhiệt quy xuống. Hồng Nhi kinh hãi kêu lên:

- Trời ! Chú Tần Ngọc...

Rồi nhanh như chớp, cậu bé tung luôn ba bốn hòn sỏi, đều bay đến đầu Nữ lang. Thiếu nữ kinh hãi hụp đầu xuống rồi nhảy vọt tới, ôm chầm lấy cậu bé nhấc bổng lên:

- Chà ! Bé con gan dạ thật !

Bỗng đâu có tiếng nói:

- Thôi mà Phi Hồng Yên cô nương ! Trẻ con, chấp nhất làm gì.

Nữ lang giật mình quay lại, thấy một dũng sĩ khoanh tay đứng nhìn mình, thì kêu lên:

- Anh Kiệt đại huynh ! Trời... Anh còn sống sao ?

Hồng Nhi cũng vừa thấy cha, kêu cứu:

- Cha ơi ! Tiếp tay với con đi... Chú Tần Ngọc nguy rồi.

Dũng sĩ mới tới đúng là Anh Kiệt. Chàng đưa mọi người đến chân núi Phục Sơn, tìm ra hang núi mà Tần Ngọc đã chỉ, thì mới biết Hồng Nhi mất tích tự bao giờ ? Riêng Anh Kiệt, chàng ngăm đoán Hồng Nhi đã theo chân Tần Ngọc nên bảo vợ:

- Chắc không có gì đâu ! Anh ngờ Hồng Nhi đã theo Tần Ngọc.

Sau khi sắp sửa chỗ ăn, ở cho mọi người rồi, chờ mãi không thấy Tần Ngọc trở về, chàng mới quyết định quay lại trang trại cũ. Quả đúng với sự dự đoán của chàng, khi đến trang trại chàng gặp ngay Hồng Nhi và Tần Ngọc. Cả hai đang giao đấu với một Nữ lang. Ban đầu, Anh Kiệt rất ngạc nhiên không hiểu Nữ lang thuộc về môn phái nào mà tới đây gây sự. Chừng nhìn kỹ, và buột miệng kêu lên:

- Trời ! Phi Hồng Yên !

Nàng là con gái của Đô Thống Phi Hồng Xà, ở bờ Nam Hải. Trước kia, khi Cù Thị còn lộng hành, Phi Hồng Xà theo bà áp bức dân lành, tàn sát anh hùng nghĩa sĩ muốn chống lại quân Hán triều. Nhưng Phi Hồng Yên khác ý cha. Nàng tuy sống trong nhung lụa, giàu sang, nhưng một lòng vì dân, vì nước. Nàng đã âm thầm giúp đỡ nghĩa quân Hạnh Hoa Thân trong việc «phế Ai Vương, phù Kiến Đức». Do đó, mà về sau này, khi Kiến Đức lên ngôi, cảm nghĩa ân của nàng, tha chết cho Phi Hồng Xà và còn tác hợp nàng với Hà Minh, một dũng sĩ trong phái Hạnh Hoa. Ngờ đâu, khi Phục Ba Tướng quân Lộ Bảo Đức kéo quân tràn sang cướp nước Phi Hồng Xà lại theo giặc và lần này còn nguy hiểm gấp bội phần. Việc đầu tiên mà hắn làm là tiêu diệt những tráng sĩ trong phái Hạnh Hoa. Anh Kiệt biết tin rất đau lòng và hằng nghĩ đến Phi Hồng Yên, Chàng không tin Hồng Yên bội phản theo cha, nhưng chẳng rõ số phận nàng ra sao ? Bất ngờ, đêm nay lại được gặp Hồng Yên nơi trang trại này và đang tranh lại với Tần Ngọc và Hồng Nhi, làm sao Anh Kiệt không ngạc nhiên cho được.

Tuy nhiên, chàng không can thiệp liền mà để xem Hồng Yên xử sự ra sao ? Chừng thấy nàng nhắc bổng Hồng Nhi lên, chàng mới cất tiếng. Anh Kiệt nghe tiếng con kêu cứu, liền trách mắng:

- Hồng Nhi ! Con lớn gan thật... Hãy xuống quì lạy Hồng Yên cô nương để xin lỗi đi.

Phi Hồng Yên đặt cậu bé xuống đất rồi kêu lên:

- Trời... Hồng Nhi... Con trai của anh chị đây sao ? Chị Lệ Hồng đâu rồi ?

Hồng Nhi nghe Phi Hồng Yến gọi mẹ mình bằng chị thì kinh hãi quì sụp xuống:

- Xin cô... thứ lỗi cho con.
- Cô không chấp đâu ! Cô thử tài cháu đó.

Anh Kiệt hỏi ngay Phi Hồng Yến:

- Cô nương đến đây từ bao giờ. Sao biết chúng tôi ở đây mà tìm đến ?
- Em đâu ngờ gặp Vũ huynh ! Em đi tìm chị Lệ Hồng và Tiêu thúc phụ...

Vũ Anh Kiệt đoán chừng Hồng Yến chưa gặp mặt Hà Minh nên vội hỏi:

- Cô nương rời khỏi bờ Nam Hải từ bao giờ ?
- Có hơn hai tháng, em đã đi du hành khắp miền để tìm những bạn cũ...

Anh Kiệt thở ra lo lắng:

- Thế thì nguy hiểm rồi.

Hồng Yến sững sờ, hỏi:

- Chuyện gì đó Vũ huynh ?
- Cô nương đến đây trong lúc Hà hiền đệ tìm về bờ Nam Hải.

Phi Hồng Yến sững sờ kêu lên:

- Anh Hà Minh... Trời... Anh ấy còn sống ư ?

Anh Kiệt chậm rãi nói:

- Hà Minh vẫn còn sống. Đã cùng ngu huynh vượt ngục với hơn hai trăm đồng sĩ Hạnh Hoa Thôn...

Phi Hồng Yến nắm chặt hai bàn tay, biểu lộ sự sung sướng đến tột cùng !

- Em... thật không ngờ ! Thế mà từ bao năm trời, em vẫn đinh ninh chồng em đã chết !

Hồng Nhi từ nãy giờ bút rút không yên ! Tần Ngọc ngất xỉu một bên mà hình như cha mình và Phi Hồng Yến cô nương không chú ý đến. Cậu nắm áo cha, nói nhỏ:

- Cha ơi ! Chú Tần Ngọc kia... Cha cứu chú ấy đi.

Phi Hồng Yến giật mình, nhớ lại:

- Trời... Em đãng trí quá...

Rồi nàng bước đến bên Tần Ngọc, giải huyệt cho chàng, Tần Ngọc liền cử động được chân tay rồi ngồi dậy. Chàng nhìn thấy Anh Kiệt, liền hỏi:

- Đại huynh... Anh đã cứu em ?

Anh Kiệt lắc đầu:

- Không ! Phi Hồng Yến cô nương đã tha tội cho em đó...

Tần Ngọc quay lại thấy Nữ lang còn đứng đó và nhìn mình mỉm cười thì bỡ ngỡ hỏi:

- Đây là Phi Hồng Yến cô nương ?

- Phải... Tôi đã biết tráng sĩ là người của phái Hạnh Hoa Thôn từ lúc nãy, nhưng chỉ muốn thử tài đó thôi.

Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi Tần Ngọc:

- Ngày xưa, em ở Chiêu Anh Quán mà không biết mặt Phi cô nương sao ?

Tần Ngọc đáp:

- Dạ... Em có nghe tiếng cô nương nhiều lần, nhưng không được diện kiến. Có lần Phi Hồng Yến cô nương đến Hạnh Hoa Thôn thì em bị trọng thương, đi điều trị nơi khác.

Rồi chàng chấp tay vái chào Phi Hồng Yến.

- Tài nghệ của em có nhằm gì mà dám so với cô nương. Phải tội đáng chết !

- Tần hiền đệ đừng quá nhún nhường ! Đã khá lắm đó... Chẳng phải tầm thường đâu ?

Rồi nàng hỏi Anh Kiệt:

- Tiêu thúc phụ và Lệ Hồng hiền tỷ đâu đại huynh ?

- Mọi người đã về núi Phục Sơn, vì ở đây bọn Lục Ôn Hầu đã dò biết...

Anh Kiệt thuật rõ những chuyện vừa xảy ra. Chàng chưa dứt lời, Phi Hồng Yến đã nói:

- Còn một tráng sĩ nữa, em vừa cứu được ở gần bìa rừng kia ?

Tần Ngọc hỏi ngay:

- Ai vậy cô nương ?

- Một tráng sĩ trong môn phái chúng ta, đã bị Lục Ôn Hầu liệng xuống hố ! Hình như người có phận sự canh gác mặt rừng này.

Anh Kiệt nhìn Tần Ngọc như có ý hỏi xem người đó là ai, nhưng họ Tần lắc đầu, nói:

- Chẳng có ai canh gác bìa rừng này cả. Chúng ta dự định dời trang trại từ sáng sớm hôm nay, Vũ huynh quên sao ?

Anh Kiệt hỏi:

- Thế người đó là ai ?

Phi Hồng Yến chợt nhớ tin Thái Phong, liền nói:

- À... Tôi nhớ ra rồi... Thái Phong... Tráng sĩ tên gọi Thái Phong.

Tần Ngọc kêu lên:

- Ô... Thái Phong ! Kẻ phản bội !

- Phản bội ! Vô lý... Tôi đã cứu Thái Phong từ dưới hố sâu lên mà ?

Anh Kiệt điềm đạm nói:

- Tần Ngọc không nên quyết đoán vội vàng... Biết chừng đâu Thái Phong vì chống lại quân binh Lục Ôn Hầu mà bị trọng thương như thế. Hẳn rời bỏ hàng ngũ chúng ta vì mất tinh thần, không thể liệt vào tội bội phản. Giữa tình thế này ta phải tỏ lượng khoan dung, mới mong thu phục được lòng người.

Tần Ngọc lắc đầu nói:

- Vũ huynh đừng bênh vực cho hắn nữa ! Chính em và Hồng Nhi đã chứng kiến bọn Thái Phong dẫn quân Hán triều đến trại này mà...

Anh Kiệt và Phi Hồng Yến rất hoang mang trước những lời của cậu ta. Nữ lang hỏi Tần Ngọc:

- Tần hiền đệ có thấy đúng Thái Phong dẫn đường cho quân Hán chăng ?

- Dạ không ! Ngu đệ không thấy mặt Thái Phong, nhưng có ba người bạn của hắn... Bọn Thái Phong gồm tất cả 5 người Cô nương còn nghi ngờ gì nữa.

Phi Hồng Yến lắc đầu nói:

- Tần Ngọc quyết đoán như vậy có phải tội nghiệp cho Thái Phong không ? Biết chừng đâu vì chống lại bọn Lục Ôn Hầu, mà Thái Phong bị chúng hành hạ suýt chết.

Anh Kiệt nói thêm:

- Dù gì, đã cứu được Thái Phong, ta cũng nên đến thăm hắn đã...

Phi Hồng Yến gật đầu khen phải, Nàng dẫn mọi người trở lại bìa rừng, chỗ Thái Phong nằm chờ lúc nãy. Nhưng Hồng Yến kinh ngạc xiết bao. Thái Phong đã mất dạng tự bao giờ ! Nàng lảo bầm:

- Lạ chưa ! Lúc nãy em bảo Thái Phong nằm ở đây mà ? Thái Phong tráng sĩ ! Thái Phong...

Không có tiếng trả lời. Khu rừng Phục Lâm vắng lặng, không khí nặng nặng âm u. Anh Kiệt, Tần Ngọc và Hồng Nhi tìm kiếm quanh quần, nhưng chỉ thấy lùm cây bụi cỏ. Tần Ngọc chống kiếm nói:

- Chắc Thái Phong sợ bị bắt tội đã trốn đi rồi.

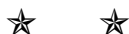
Phi Hồng Yên và Anh Kiệt nhìn nhau, không nói một lời. Cả hai cùng không phản đối lời quyết đoán của Tần Ngọc, Thái Phong đã trốn đi hay đã bị chúng bắt ? Nếu vậy, quân Hán có mặt cùng khắp khu rừng này sao ? Anh Kiệt bảo nhỏ vào tai Phi Hồng Yên:

- Chúng ta nên về núi Phục Sơn, ở lại đây lâu bất tiện lắm ! Còn bao nhiêu việc phải thi hành, kéo nay mai Hà hiện đệ cùng hai trăm tráng sĩ đến đây sẽ lọt vào tay giặc hết.

Phi Hồng Yên lo sợ nhìn Anh Kiệt nói:

- Sao vậy đại huynh ?

Anh Kiệt liền thuật rõ những chuyện đã qua, biến cố, lời ước hẹn với các tráng sĩ ở Hạnh Hoa Thôn. Chàng không ngờ Hạnh Hoa Thôn ngày nay đã bị giặc chiếm. Phi Hồng Yên nghe qua cũng lo ngại lắm. Thế rồi bốn người rời bỏ khu rừng Phục Lâm để về núi, dù chưa biết số phận của Thái Phong như thế nào ?

Thái Phong bừng tỉnh dậy, nhìn quanh. Chỗ chàng nằm là một sạp gỗ cao, có gối nệm ấm cúng... Trong phòng vắng lặng, nhưng qua cửa sổ, chàng nghe tiếng cười đùa văng vẳng đưa lên. Thái Phong ngỡ ngàng không hiểu mình đang nằm ở đâu ? Những chuyện gì đã xảy ra sau khi chàng bất tỉnh ? Thái Phong chợt nhớ đến nữ lang bí mật đã giải thoát cho mình từ dưới hố sâu, trong đêm tối. Có lẽ chính nàng đã đưa mình về tòa nhà này cũng nên. Đêm qua, sau khi nàng đi rồi, Thái Phong không chịu nổi sự đau đớn lại ngất lịm đi. Và từ đó về sau, những chuyện gì xảy ra, chàng không hay biết ! Thái Phong định ninh chắc khi nàng trở lại thấy mình kiệt lực mới mang về cứu chữa ! Chàng nhìn xuống thấy những vết thương đã được băng bó và quần áo chàng mặc cũng đã thay đổi... Thái Phong thầm cảm tạ người đẹp cùng môn phái đã tận tình giúp đỡ mình. Thế mà trước đây, đã có lúc chàng nở lòng bỏ rơi những người bạn cùng môn phái với ý định muốn được yên thân. Chàng mất hết tinh thần chỉ vì thấy lực lượng quân Hán triều mỗi ngày một mạnh. Giờ đây, chàng đã thấy rõ sự sai lầm của mình. Quân Hán triều rất tàn ác, không thể khoan tay mà nhìn chúng tàn sát dân mình được ! May chàng gặp Nữ lang, không thì sẽ ôm hận suốt đời. Có tiếng động ở trong phòng làm chàng giật mình quay lại.

Một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, mày ngài, mắt phượng, mặt hoa da phấn, đang lả lướt bước vào. Thái Phong kinh ngạc suýt kêu lên thành tiếng. Thiếu nữ này có phải là nữ lang đêm qua đâu ? Dù trong đêm tối, Thái Phong cũng còn nhớ rõ vẻ cương nghị của nữ lang. Trái lại nàng này xem như một tiểu thơ đài các, ăn mặc lả loi. Thiếu nữ đã đến bên chàng, nụ hoa chúm chím:

- Tráng sĩ đã hồi tỉnh, em mừng quá ! Đêm qua, chàng làm em lo sợ lắm !

Giọng nói của nàng nghe êm dịu làm sao. Mùi hương thoảng bay làm cho Thái Phong bàng hoàng ngây ngất.

- Đa tạ ơn cô nương... Nàng đã cứu tôi thoát chết ư ?

Thiếu nữ ngồi xuống sạp gỗ, tự nhiên nắm lấy vai Thái Phong:

- Tráng sĩ hãy nằm xuống nghỉ ! Đừng ngồi lâu có hại lắm.

Vẻ suồng sã của nàng khiến Thái Phong bàng hoàng. Chàng khẽ hỏi:

- Bẩm cô nương... đây là nơi nào ? Có phải cô nương đã giải cứu cho tôi không?

Thiếu nữ cười khanh khách:

- Trời ơi ! Hết «thưa» rồi tới «bẩm»... Sao tráng sĩ khách sáo quá vậy ?

Nàng lại nũng nịu đưa tay vuốt má chàng. Thái Phong ngồi lủi lại nhìn thiếu nữ. Sắc đẹp của nàng thật mê hồn, làm bán loạn tâm thần Thái Phong. Chàng đã lớn tuổi rồi, phần bao nhiêu năm sống trong rừng sâu núi thẳm, nào đâu có dịp gần gũi những người đẹp sắc nước hương trời. Thiếu nữ bỗng hỏi:

- Tráng sĩ ! Chàng thấy trong mình thế nào ? Đã đỡ nhiều chưa ?

- Đa tạ ơn cô nương... Tôi thấy đỡ lắm rồi... Chỉ còn hơi rêm nhức thôi. Nhưng cô nương làm ơn cho tôi biết đây là đâu ?... Ai đã cứu tôi ?

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Đây là dinh thự của cha thiếp ! Tráng sĩ cứ an lòng nằm tịnh dưỡng, không phải sợ gì cả...

Thái Phong càng thắc mắc hơn. Chàng nghĩ thầm: “Cha thiếu nữ thuộc vào hạng người nào mà có dinh thự riêng tư, có kẻ hầu người hạ ? Nếu là kẻ theo giặc thì khổ cho mình !” Thiếu nữ thấy Thái Phong suy nghĩ liền hỏi:

- Chàng đang nghĩ ngợi gì đó ?

- Tôi thắc mắc không hiểu mình đang ở đâu ? Vì sao được may mắn nằm đây ?

- Thiếp bảo chàng đừng lo ngại gì cả mà... Cũng đừng hỏi nhiều nữa.

Từ phía dưới lầu, có tiếng ngựa hí, quân reo khiến Thái Phong chú ý “Đúng rồi, đây là dinh thự của một kẻ theo giặc.” Thái Phong lo sợ lắm, nhưng hiện chàng còn đang bệnh nặng, không thể toan tính gì khác được. Một con hầu bước vào thưa:

- Bẩm cô nương !

Thiếu nữ quay vụt lại hỏi:

- Có việc gì ?

- Lệnh ông truyền gọi cô nương...

Thiếu nữ đứng phắt dậy rồi âu yếm bảo Thái Phong:

- Em ra ngoài, cha gọi một chút. Chàng hãy nằm tịnh dưỡng, đừng nghĩ ngợi gì cả...

Thái Phong gật đầu nhìn theo nàng. Thiếu nữ ra đến cửa ngoài quay lại bảo đứa nô tỳ:

- Người ở lại chăm sóc cho tráng sĩ... Nhớ không được làm phật ý chàng.

Con hầu vâng dạ, rồi bước vào phòng nhìn Thái Phong, mỉm cười ngó xuống đất. Thái Phong đợi thiếu nữ đi rồi, mới hỏi:

- Cô cười gì tôi ?

Con hầu rúc rích cười không đáp. Thái Phong hỏi tiếp:

- Lạ thật ! Tôi như người đang nằm mộng, chẳng hiểu ra làm sao nữa hết ! Ai cứu tôi về đây ? Mà đây là đâu ?

- Sao tráng sĩ không hỏi cô nương tôi ! Người quyền luyện tráng sĩ lắm đó.

- Cô nương không chịu nói mà cứ bảo tôi an tâm nằm dưỡng bệnh ! Tôi an tâm làm sao được...

Con hầu nhìn dáo dác rồi nói:

- Tráng sĩ có điểm phúc lắm mới được cô nương tôi chiếu cố.

- Cô không sợ bị quở phạt sao ? Tôi chỉ là một kẻ bạc phước nửa đường...

- Tráng sĩ đừng nói vậy ! Cô nương tôi phải lòng tráng thật mà. Không có cô ấy, tráng sĩ đã chết rồi còn chi !

Thái Phong độ chừng con hầu hiểu rõ mọi việc nên hỏi nó:

- Cô ơi ! Nhưng... đây là đâu vậy ? Cô có thể cho tôi biết chẳng ?

Cô hầu nhìn ra phía cửa, lắc đầu:

- Không được đâu ! Bộ ông muốn tôi bị voi giày, ngựa xé sao ?

- Tưởng cô thương tình giúp tôi ! Ai ngờ cô cũng một lòng với chủ. Tôi nào có ý gì khác. Chỉ muốn biết mình đang ở đâu vậy thôi.

Con hầu đến sát bên chàng, nói:

- Thật tình ông muốn bao nhiêu đó phải không ? Ông hứa là không được nói lại cho cô tôi biết nhé. Cô nương mà biết được thì tôi bay đầu.

Thái Phong mừng rỡ, nói:

- Tôi xin hứa lời ! Cô nói ngay đi...

Con hầu nhìn trước nhìn sau rồi nói:

- Đêm qua, quân tuần tiễu đã bắt được ông ở khu rừng Phục Lâm, giữa lúc ông bị thương nằm bất tỉnh. Họ nghi ngờ ông có chân trong phái Hạnh Hoa, nên đưa về đây để tra hỏi...

Thái Phong ngạc nhiên lắm. Chàng hỏi con hầu:

- Sao họ chưa tra tấn tôi mà đòi xử tử tế thế này ? Mà đây là đâu ?

- Sao tráng sĩ nóng nảy quá vậy ? Để từ từ tôi mới nói hết được. Sở dĩ quân binh chưa tra tấn tráng sĩ là nhờ cô nương can thiệp...

- Cô nương đã can thiệp cho tôi ?

- Chớ còn ai nữa ! Chỉ có nàng mới dám mở lời xin với tướng công thôi. Nàng hứa với tướng công là sẽ tìm hiểu chàng một cách dễ dàng, không cần phải tra tấn.

- Tướng công là ai ? Còn đây là chốn nào ?

Con hầu vừa toan mở lời thì từ bên ngoài, thiếu nữ bước vào:

- Bích Kiều... Em đang nói chuyện gì đó ?

Con hầu hoảng hốt lập bập nói:

- Dạ... Dạ không có chuyện gì lạ... Tráng sĩ hỏi thăm cô.

Thiếu nữ mỉm cười, đôi mắt long lanh nhìn Thái Phong chan chứa cảm tình. Nàng ngồi bên sạp gỗ, hỏi:

- Chàng muốn biết rõ em lắm ư ? Sao không hỏi em nè ? Hỏi chi bọn tôi tớ...

Con hầu liếc nhìn hai người, sợ hãi lui ra. Thiếu nữ khom xuống sát mặt Thái Phong, hỏi:

- Chàng muốn hiểu gì về em ? Hãy hỏi đi... Em trả lời cho !

Thái Phong biết mình đang ở trong hoàn cảnh rất khó khăn, nếu không khéo sẽ nguy đến tính mạng. Chàng nói:

- Cô nương hứa đừng giấu giếm tôi việc gì cả nhé...

- Em không giấu chàng đâu ?

- Đây là chốn nào ?

Chàng tưởng đâu thiếu nữ sẽ nói tránh sang chuyện khác nhưng, lần này thẳng thắn trả lời chàng:

- Đây là vùng cấm địa ! Thường dân không vào được: dinh thự của quan huyện Châu Diên Đỗ Kế.

- Trời ơi... Dinh thự của quan huyện Châu Diên ? Vậy nàng là...

- Em là Đỗ Ngọc Lan, trưởng nữ của quan huyện. Chàng còn thắc mắc gì nữa chẳng ?

Thái Phong bàng hoàng trước sự thật bất ngờ ấy. Thế là chàng đã rơi vào hang hùm mà không biết. Chàng cố định tĩnh tâm thần, rồi làm như không rõ những chuyện đã xảy ra, khẽ hỏi:

- Trời ơi ! Ở vùng cấm địa này làm sao tôi lọt vào được ? Nhờ ai tôi thoát chết ?

- Chàng bất tỉnh giữa rừng sâu làm sao hay biết chuyện gì ? Quân tuần tiểu đã vực chàng về đây đó !... Ai cũng nghi ngờ chàng là người của Hạnh Hoa Thôn võ phái, nhưng em... em...

Thiếu nữ ngập ngừng nhìn xuống. Trong phút giây, Thái Phong xúc động bồi hồi. Chàng quên mất giai nhân kia là con gái của kẻ thù chung của môn phái. Chàng khẽ hỏi:

- Nhưng... nàng ? Nàng có nghi ngờ ta chẳng ?

- Không... Em chắc chàng bị trọng thương giữa rừng chỉ vì tai nạn. Hoặc đi sẵn lỗ độ đường...

Thái Phong rất ngạc nhiên, không hiểu sao thiếu nữ lại mở đường cho mình nói. Trong khi đó, Đỗ Ngọc Lan hỏi tiếp:

- Có phải vậy không chàng ? Chàng trả lời cho em biết đi...

- Vâng. Đúng thế... Tôi đi sẵn bị lạc đường.

- Chàng không dối em chứ ?

- Không... Tôi không dối gạt nàng đâu ?

Ngọc Lan lộ vẻ mừng nắm chặt lấy bàn tay Thái Phong:

- Em tin lời chàng mà...

Trong khi đó ở phòng bên cạnh, Quan huyện Châu Diên và Thất Điền Đạo sĩ đang chăm chú nghe lời đối đáp giữa Ngọc Lan và Thái Phong. Quan huyện quay sang nhìn Thất Điền, mỉm cười, nói nhỏ:

- Con bé khá thật ! Bây giờ đã đến phiên chúng ta rồi đó.

Ông dứt lời liền làm bộ chạm mạnh vào cánh cửa. Bên trong phòng, Ngọc Lan vụt nắm tay Thái Phong, rồi nháy mắt bảo chàng hãy im lặng. Quan huyện Châu Diên liền nắm tay Thất Điền đạo nhân cất bước rời khỏi chỗ phòng hai người. Thái Phong nghe thấy tất cả, nhưng không hiểu rõ chuyện gì. Chàng hỏi Ngọc Lan:

- Việc gì thế cô nương ?

Ngọc Lan đưa tay lên miệng «suyt» một tiếng, rồi bảo nhỏ vào tai Thái Phong:

- Chàng có nghe gì không ?

- Hình như có người rình bên cửa nhưng họ đi xa rồi.

- Đúng thế ! Nhưng chàng có biết ai vậy chẳng ? Cha thiếp và Thất Điền đạo nhơn.

- Trời ! Quan Huyện...

- Phải ! Lúc này ông gọi thiếp ra đó, chàng có nhớ không ? Ông nghi ngờ chàng là người của Hạnh Hoa Thôn võ phái. Ông bảo thiếp vào khuyên dụ chàng để biết rõ sự thật. Trong lúc thiếp nói chuyện với chàng thì ông và Thất Điền đạo nhơn ở bên kia phòng...

Thái Phong nghe xong những lời đó thì thất kinh hồn vía. Chàng không rõ được Đỗ Kế muốn bày trò gì ? Chính nhờ lúc này, Ngọc Lan mở đường cho chàng nói, chứ không chàng đã thú thật cả rồi. Ngọc Lan mỉm cười, bảo Thái Phong:

- Bây giờ thì không phải lo gì nữa hết ! Cha thiệp đã tin chàng là kẻ đi săn lõ độ đường.

- Cô nương cũng tin tôi là thợ săn ư ?

Ngọc Lan bỗng cười rú lên.

- Tin chàng ? Không đâu ! Thiệp biết rành hết mà.

- Cô nương nghi ngờ tôi ?

- Không nghi ngờ gì cả ! Thiệp biết chắc chàng là người trong phái Hạnh Hoa ! Vì lúc năm mê thêm thiệp, chàng đã gọi tên những người trong môn phái: Tiêu Hà lão hiệp, Lệ Hồng...

Thái Phong quay mặt sang bên. Thế là chàng hết chối cãi rồi ! “Làm sao giấu giếm được tung tích trong khi mê hoảng.” Nhưng chàng phân vân nhiều lắm ! “Tại sao Đỗ Ngọc Lan lại che giấu cho mình ?” Chàng khẽ hỏi thiếu nữ:

- Tại sao cô nương không nạp tôi cho quan huyện. Đúng, tôi là người của phái Hạnh Hoa đó.

- Thiệp biết, nhưng thiệp không đành lòng làm việc đó. Không hiểu sao, thiệp lại quá mến chàng. Thiệp liền xin phép cha đưa chàng về đây, nói dối là để dùng sắc đẹp khuyến dụ chàng. Nhưng thật sự, thiệp không làm được việc đó. Dù chàng là người của Hạnh Hoa Thôn, thiệp cũng mặc tình.

Ngọc Lan nói xong, ngã đầu vào ngực Thái Phong. Hương tóc của nàng bay lên ngây ngất. Thái Phong xúc động bồi hồi. Chàng không ngờ mình được nhiều diễm phúc như thế ! Đỗ Ngọc Lan, con gái quan huyện Đỗ Kế lại yêu chàng đột ngột, không thể nào ngờ trước được. Nàng đã chứng thực lòng yêu thương đó bằng cách giải cứu chàng thoát khỏi cảnh cực hình, tra tấn và còn đánh lạc hướng ngờ vực của Đỗ Kế. Ngọc Lan bỗng nói:

- Chàng đã hiểu rõ tâm lòng của em chưa ?

Thái Phong nắm chặt lấy tay Ngọc Lan, gật đầu:

- Tôi hiểu lắm và không ngờ mình được diễm phúc đó. Cô nương...

- Kìa... Sao cứ gọi «cô nương» mãi thế ? Em là em của chàng mà...

Thái Phong ngây ngất, gọi:

- Ngọc Lan em...

Rồi chàng ôm lấy vai nàng - Ngọc Lan bỗng ngồi dậy, nói:

- Bây giờ... em phải nói rõ hoàn cảnh cho chàng biết. Nội trong đêm nay, em sẽ giúp chàng trốn đi nơi khác.

- Sao vậy em ?

- Khổ quá ! Đã tìm hiểu chàng xong, cha thiệp đâu để chàng ở trong phòng em mãi được. Ông cũng không ưa người Nam biết võ nghệ, dù là một thợ săn cũng vậy. Thế nào cũng đẩy chàng đi nơi khác. Em không muốn thế ! Thà là chàng trở về rừng, sống với những người cùng môn phái như xưa.

- Bao giờ ta lại gặp nhau ?

- Rồi cũng có ngày... Miễn chàng thoát khỏi cảnh đọa đày là thiệp mừng rồi...

Thái Phong xúc động bồi hồi, không ngờ Ngọc Lan yêu thương mình đến như vậy. Chàng ôm chầm lấy nàng, nói:

- Tùỵ Ngọc Lan định liệu ! Tôi không còn biết tính sao nữa ?

- Thôi ! Chàng tạm nghỉ, em ra ngoài sắp sẵn ngựa để đưa chàng trở về rừng.

Thái Phong gật đầu nhìn Ngọc Lan đăm đuối. Thiếu nữ từ từ bước ra khỏi phòng. Nàng đến thẳng phòng riêng của cha. Đỗ Kế và Thất Điền đạo nhân đang ngồi bàn việc cơ mật, bỗng thấy Ngọc Lan liền hỏi:

- Kìa... Ngọc Lan ! Đã xong chưa ?

Thiếu nữ nhìn cha tươi cười, nói:

- Kế hoạch của con sắp bày không xong làm sao được ? Lát nữa đây, hấn sẽ trở về. Xin phụ thân cho một đội quân theo dõi hấn.

Quan huyện Châu Diên quay sang Thất Điền đạo nhân:

- Đạo nhân thấy chưa ? Nhất định là ta sẽ tìm ra chỗ trú ẩn của Anh Kiệt, Lê Hồng và Tiêu Hà lão hiệp.

Thất Điền trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bần đạo chỉ sợ «công dã tràng» thôi ! Biết chừng đâu tên này đã bỏ đi trước khi quân Hạnh Hoa Thôn dời trang trại ?

Ngọc Lan tin tưởng ở mình:

- Không ngại điều đó ! Tên này nhắc nhở mãi tên Tiêu Hà và Lê Hồng trong giấc mê, chứng tỏ hấn chưa rời bỏ trang trại của chúng lâu đâu.

Ngay trong khi đó, có tiếng vó câu rộn rịp dưới sân dinh thự, Ngọc Lan ngược nhìn qua cửa sổ, thấy đoàn người ngựa của Lục Ôn Hầu, chắc là từ Hạnh Hoa Thôn mới sang.

Lục Ôn Hầu đã vào đến trong dinh. Đỗ Kế và Thất Điền đạo nhân ra đón. Đỗ Kế đành ninh mình đã bắt được Thái Phong thì sớm muộn gì cũng truy ra sào huyệt của quân hạnh Hoa Thôn, nên lên tiếng hỏi Lục Ôn Hầu:

- Lục hiền đệ ! Có tìm được trang trại của bọn chúng chăng ?

- Tìm được cũng như không ? Vì bọn chúng đã dời đi nơi khác...

Đỗ Kế nhìn Thất Điền đạo nhân rồi hỏi Lục Ôn Hầu:

- Sao hiền đệ không tìm dấu ngựa, đuổi theo chúng ?

Lục Ôn Hầu liền thuật rõ mọi việc và nói thêm:

- Bọn Hạnh Hoa Thôn ghê gớm lắm ! Chúng dám ở nán lại vài tên để thả ngựa của quân cận vệ. Không phương tiện đi cho nhanh, đệ đành rút quân về.

Ngọc Lan đã nghe rõ tự sự, vụt cười lớn lên. Lục Ôn Hầu quay lại cau mày:

- Con cười gì ?

- Cháu cười cậu ! Nằm nhà như cháu còn tìm ra sào huyết bọn Hạnh Hoa Thôn được thay ?

- Tìm được sào huyết bọn chúng ? Ô con định giỡn với cậu chăng ?

- Dạ không ! Cháu nào dám vô lễ đến thế ? Cậu không tin thì cứ hỏi cha cháu và Thất Điền đạo sĩ.

Lục Ôn Hầu ngược nhìn quan huyện Châu Diên. Đỗ Kế tươi cười đáp:

- Đúng thế hiền đệ ! Bọn tuần tiểu bắt được một tên cạnh rừng Phục Lâm, mang về đây ! Ngọc Lan đã dùng mỹ nhân kế, tra hỏi hắn và được biết đó là một nghĩa binh của bọn Hạnh Hoa Thôn. Có thể đó là một cận tướng của tiêu Hà lão hiệp và Lê Hồng...

Lục Ôn Hầu lẩm bẩm:

- Cận tướng của Tiêu Hà và Lê Hồng ! Nhưng... hiện giờ hắn ở đâu ?

- Đang ở trong dinh thự này ? Nhưng cháu sắp sửa thả hắn ra...

- Sao lại thả ra ?

- Cháu cần hắn đưa đường cho quân ta đến trang trại quân giặc.

Lục Ôn Hầu hỏi:

- Bao giờ hắn lên đường ?

- Dạ... vào khoảng canh hai. Con đã lo một đội binh theo dõi hắn rồi...

Lục Ôn Hầu bảo nàng:

- Con cho đội quân kỵ của cậu theo với nhé. Có gì mình sẽ tiếp tay nhau.

Ngọc Lan gật đầu rồi kiếu Lục Ôn Hầu trở về phòng riêng để gặp Thái Phong.

Đêm dần về khuya, Thái Phong theo mật hiệu của Ngọc Lan, rời khỏi gian phòng đi lần xuống thang ra vườn. Bốn bề vắng lặng, không một bóng người, không một tiếng động. Thái Phong chú ý là cả đám quân canh cũng mất dạng. Chàng nhủ thầm: “Canh gác như thế này thì có ngày bọn bây cũng vong mạng hết”

Chàng lần ra phía sau vườn thì thấy con tuần mã để sẵn đó tự bao giờ. Ngọc Lan và Lục Ôn Hầu cùng đám quân kỵ núp sau hòn non bộ trong dinh. Lục Ôn Hầu chăm chú nhìn Thái Phong, ánh đèn hồng soi rõ mặt chàng kỵ sĩ Hạnh Hoa Thôn. Lục Ôn Hầu kêu lên:

- Ô... Thằng này... mà tưởng ai đâu lạ chứ !

Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi:

- Cậu nói gì ?

Lục Ôn Hầu quay lại nhìn nàng rồi cười vang lên:

- A ha... cháu khuyển dụ tên đó ư ?

Rồi không đợi Ngọc Lan phân trần, họ Lục càng cười to hơn nữa. Thái Phong vừa lên ngựa nghe tiếng cười giật mình quay lại... Ngọc Lan lo ngại nói:

- Kìa cậu ! Sao cậu lại làm ầm lên như vậy ?

Lục Ôn Hầu không đáp lời nàng, mà cất tiếng hét quân cận vệ:

- Bây đầu ! Bắt tên đó cho ta...

Đỗ Kế, Thất Điền và cả Ngọc Lan đều sững sốt không hiểu Lục Ôn Hầu muốn gì ? Đàng kia, Thái Phong nghe tiếng hét của Lục Ôn Hầu, hoảng hốt thúc ngựa phóng đi... Nhưng quân Hán đã ủa ra chặn đầu ngựa rồi quật Thái Phong ngã xuống đất. Ngọc Lan không còn chịu đựng được nữa, sùng sộ với Lục Ôn Hầu:

- Cậu làm gì lạ vậy ? Con không nhịn nữa đâu ?

- Ta không cố ý làm hư mưu định của con... Nhưng con đã lầm ! Thả hấn ra chi theo đuổi thất công thôi. Tên này chỉ là kẻ vô dụng ! Chính đệ đã đánh hấn đến bất tỉnh rồi liệng xuống hố sâu đó. Hấn chẳng biết gì đâu ? Đừng đuổi theo cho thất công !

Rồi Lục Ôn Hầu thuật rõ chuyện bắt được bọn Thái Phong khi mới vào rừng Phục Lâm.

- Nhưng thật sự bọn chúng đã rời khỏi trang trại trước và không rõ được nơi trú ẩn hiện thời của Tiêu Hà lão hiệp, Lê Hồng và Anh Kiệt.

Thất Điền đạo nhân tuy không ưa Lục Ôn Hầu, nhưng cũng nói:

- Đúng rồi. Bần đạo cũng nghi ngờ như vậy !

Lúc đó, quân cận vệ đã đưa Thái Phong đến trước mặt mọi người. Thái Phong nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì tức giận bầm gan:

- Quân khốn khiếp !

Lục Ôn Hầu cười nham hiểm:

- Mi còn sống sao ? Vậy mà ta tưởng đã chôn xác mi ở dưới hố sâu rồi !

Thái Phong liếc nhìn Ngọc Lan. Chàng vẫn chưa thấu tâm địa của nàng, nên còn nuôi hy vọng được thiếu nữ giải cứu. Lục Ôn Hầu quay lại bảo Ngọc Lan:

- Đó... Con đã thấy chưa ? Con phí công vô ích mà...

Ngọc Lan sững sờ từ nãy đến giờ ! Thế thì công phu «cười cợt» của nàng chỉ là «đã trảng xe cát». Càng nghĩ, nàng càng tức bực lấy mình. Rồi tất cả sự bực tức ấy, nàng đem đổ lên đầu Thái Phong. Nàng bước tới nắm lấy đầu hắn kéo ngược ra sau

- Thế mà ta đã làm mi !

Dứt lời, nàng đánh mạnh vào ót hắn. Thái Phong té nhủi xuống đất ê ẩm cả đầu. Hắn nhìn lên thấy rõ thái độ của Ngọc Lan thì xót xa lắm... “À, thì ra con bé này định lợi dụng mình ! Thế mà mình tin ở lòng thành thật của nó” Thái Phong vùng dậy, gầm lên:

- Con tiện tì dâm dăng ! Mi định lừa ta ư ?

Ngọc Lan thấy vẻ mặt Thái Phong thì cười khanh khách:

- Ô... Đến bây giờ mi mới hiểu sao ? Bộ mi mà ta có thể thương tưởng được ư ? Mi làm lắm.

Ngọc Lan cười vang lên nhạt bóng. Thái Phong xấu hổ, nhục nhã nhào mình tới trước. Lục Ôn Hầu liền đá mạnh vào ngực. Thái Phong bổ nhào ra phía sau, máu trong cổ họng trào ra. Ngọc Lan rút kiếm chém vút vào đầu Thái Phong, kết liễu cuộc đời một nghĩa quân đã mất tinh thần.

